

[Svend E. Johansen.]

os mest, er utvivlsomt de svigtende Væreforsyninger, som vil virke endnu mere tyngende, fordi vi gennem Valutacentralens taabelige Politik forhindrede vor dygtige Købmandsstand i at sørge for vore Lagre, medens Tid var. Resultatet vil blive en forfærdende Arbejdsløshed i den kommende Vinter paa Grund af økonomiske Sammenbrud i Erhvervslivet.

Vi saaede Blæst ved vor forfejlede økonomiske Politik før Krigsudbrudet; vi vil nu høste Storm.

Den 9. April var Slutstenen paa en politisk Epoke. Vi kunde alligevel næppe ret meget længere have opretholdt den politiske Linie, der har været den herskende siden Folketingsparlamentarismens Gennembrud i 1901, og som kan karakteriseres i eet Ord: Klassepolitikken. Den Kamp, der her i Landet er ført om den politiske Magt, har ikke været en Kamp om Principper gaaende ud paa at skabe de bedst mulige Forhold for Folket som Helhed. Det har været en Kamp om Magten for gennem den politiske Magt at favorisere den Klasse, det sejrende Parti repræsenterede.

Det storpolitiske Aar 1901 er et Eksempel herpaa. Det sejrende Venstreparti benyttede straks den erobrede Magt til at ophæve Hartkornsskatterne, som var Samfundets Prioritet i Fællesværdien, den danske Jord. Bondefrigørelsen skulde føres videre; Hartkornsskatterne, der følte uforenelige med en fri Bondestands Interesser, maatte fjernes, som et Symbol paa den sejrende Bondestands politiske Magt. Resultatet blev, at den Værdi, Nationen skulde være fælles om, blev prisgivet Kapitalen, og i vore Dage er den danske Bondestand i det dybest mulige Afhængighedsforhold til Kapitalen gennem den uhyre Prioritering af Landbruget, som Hartkornsskatterne aabnede for. Efterhaanden rykkede Socialdemokratiet frem paa den politiske Arena. Med dets voksende Indflydelse stabiliseredes Klassepolitikken.

De borgerlige Partier veg. De søgte at købe sig Bevarelsen af den politiske Indflydelse ved at gøre Indrømmelser paa Understøttelsespolitikens Omraade, og vi gled ind i Overbudspolitikken, den Overbudspolitik, der førte til Socialreformen af 1933, som belastede den offentlige Økonomi saa haardt, at den før eller senere maatte føre til Sammenbrudet.

Det kan kun opfattes som en blodig Ironi, at Socialreformens Fader fik Fortjenstmedaillen i Guld.

Paa den faglige Front rykkede Organisationerne frem. De lagde deres knugende Spændetroje om Erhvervslivet. Rigsdagen var passiv over for denne Omklammering og Monopolisering af alt Arbejdsliv. Dens eneste Forsøg: Arbejds- og Erhvervsfrihedsloven vakte et saadant Raseri hos vore Marxist, at alene dette beviste Lovens Mission som en Murbrækker over for Fagforeningstyraniet. Den blev jo ogsaa ophævet, saa snart Regeringen Stauning—Munch havde Flertal i begge Rigsdagens Ting.

Klassepolitikken Sejrs evident — takket være Det radikale Venstres Forræderi mod en sund borgerlig Politik.

Denne Klassepolitik afsprede Landets store Flertal og maatte gøre det, fordi vi under denne Kamp glemte, at der var andet og mere end Understøttelses- og Fagforeningspolitik. Vi glemte, at vi bag om alt var et Fællesskab, var en Nation.

Nu maa det anstændigvis indrømmes, at det var svært at faa Øje paa. Paa den ene Side havde vi den marxistiske Ideologi, der hævdede de økonomiske Faktorer som enegyldige historiske Principper, hvoraf fulgte, at Arbejderens Fædreland var der, hvor han fik den største Ugeløn eller den højeste Understøttelse. Paa den anden Side havde man den borgerlige Hurra-Patriotisme, der virkede i samme Retning, fordi dens Nationalfølelse var parret med Ønsket om at bevare Livsgoderne for dem, der alt havde dem i Besiddelse. Det borgerlige Danmark undlod at løse de store sociale Spørgsmaal, der dukkede frem, og som krævede en Løsning, derfor blev dets Nationalfølelse vurderet ud fra dets asociale Indstilling, og derfor faldt den igennem. Kan den arbejdsløse tro paa et Fædreland? Selvfølgelig ikke! Kan Beboerne fra Rottehullerne i Borgergade, Adelgade, Saxogade og Ryesgade tro paa og faa Kærlighed til den Nation, der byder dem saadanne Livsvilkaar? Selvfølgelig ikke! Derfor var det store Flertal skæbnebestemt til at blive Bytte for en marxistisk Opfattelse. Her maa de borgerlige politiske Partier vedgaa deres Medansvar.

Dommen over denne Politik var fældet. Nu vilde Skæbnen, at den blev eksekveret den 9. April. Denne Dato vil staa med Ildskrift i vor Historie. Her fik vi den sidste, maaske ufortjente Chance for at likvidere vor tidligere Politik og samle os om de fælles Opgaver, om Folkets, om Helhedens Interesser.

Den 3. Juli 1940 udsendtes en Proklamation til det danske Folk, hvori det med-